TAK OG BØN

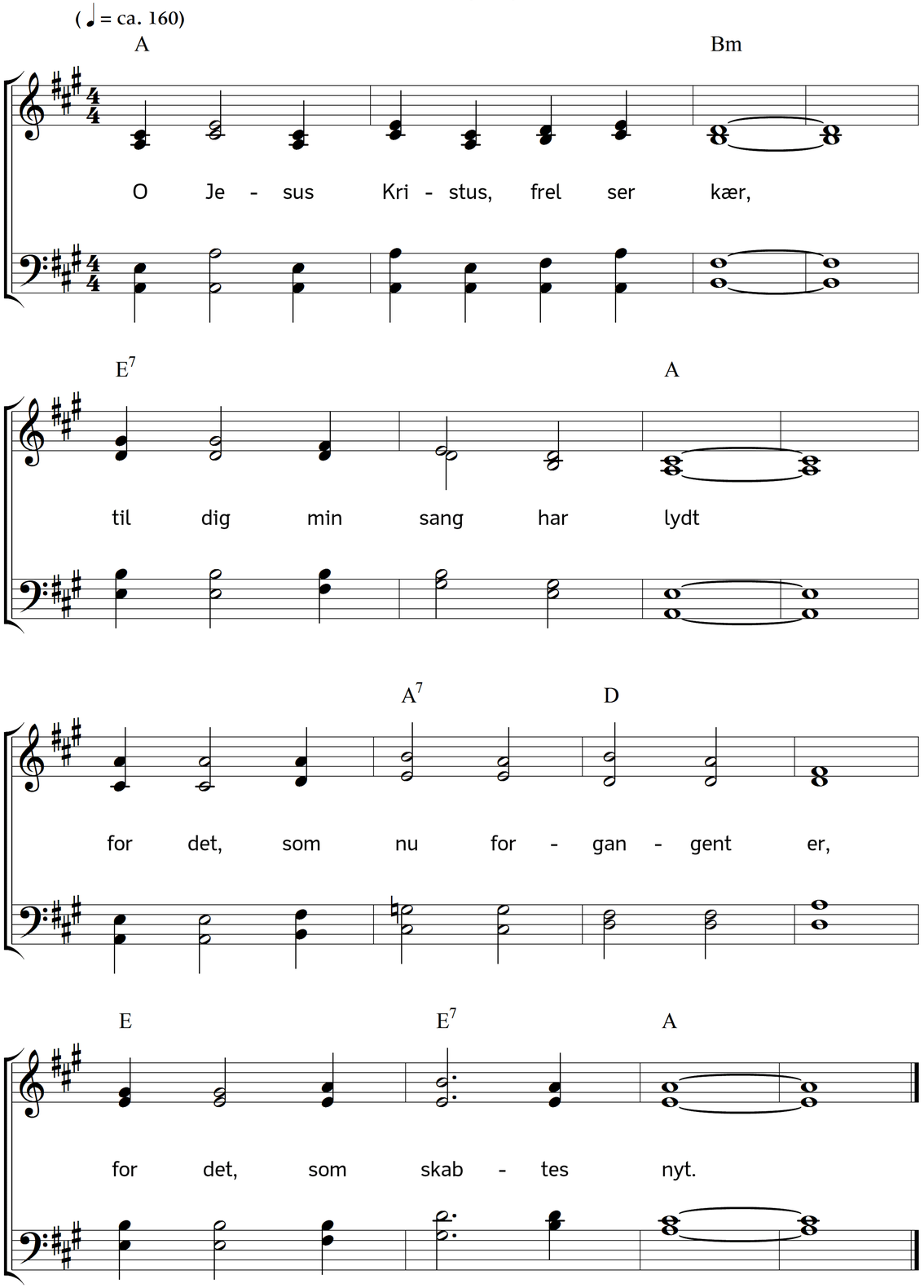

2. Forgangen er den syndefred,
hvori jeg hildet var;
nu til min egen salighed
du søvnen afbrudt har.

3. Ny længslen er, som drager ind
mig mod en evig skat,
du sænked dybt den i mit sind,
som længes dag og nat.

4. Og dog, hvor meget må forgå,
hvor meget vorde nyt,
før jeg kan helt forklaret stå,
af nåden overgydt.

5. Men du, som længslen stiller mild,
tag vare da derpå,
at som du selv os have vil,
du selv os danne må.

6. O hold mig vågen på min vagt
og luttre du min sjæl!
Lad mig bestandigt give agt
på sjælens sande vel.

7. Gør du for ånden lifligt dog,
hvad kødet er forhadt;
lad let mig blive sandheds åg,
lad ej mig synke mat.

8. Lad villigen os savne det,
som skille kan fra dig,
og elske det, som er dig ret,
og som gør lykkelig.

9. O gør af os, hvad selv du vil,
forklar os i din Ånd,
fra oven send din kraft hertil
og styrk den svage hånd.

Tekst: Carl Johann Philipp Spitta. Oversættelse: Chr. B. Grev Reventlow. Musik: Johannes Thomas Rüegg.
Copyright © 2016 Johannes Thomas Rüegg. Kilde: www.christmysong.com/151/